

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. P. P.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. P. Vačkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vazovova 9/A, proti žalovanej **Slovenskej republike**, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, **o náhradu škody**, ktorá vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 16C/134/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2013 sp.zn. 14Co/85/2013, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2013 sp.zn. 14Co/85/2013 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. marca 2010 č.k. 16C/134/2008-122 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku 553,47 €. Žalobu vo zvyšku zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Zo žalobou uplatnených práv (náhrada trov obhajoby, náhrada mzdy a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch) priznal žalobcovi iba náhradu trov obhajoby. Náhradu mzdy (uplatnenú v sume 11 099,78 €) nepriznal z dôvodu, že žalobca nepreukázal jej dôvodnosť, ani výšku. Nepovažoval za dôvodne uplatnené ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (v sume 53 110,27 €). Vec v tejto časti posúdil podľa ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 1 ods. 1, § 163 ods. 1, § 220 ods. 2 a § 226 písm. c/ zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) a s poukazom na článok 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dospel k záberu, že v konaní nebolo preukázané, a žalobca naostatok to ani

netvrdil, že by v rámci jeho trestného stíhania boli zo strany vyšetrovateľa voči nemu vykonané neprípustné procesné úkony. Rozhodnutie vyšetrovateľa nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu ani v prípade, že bol spod obžaloby napokon oslobodený, pretože na vznesenie obvinenia v zmysle Trestného poriadku postačuje odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. To, že v konaní pred súdom nebolo naostatok preukázané, že žalobca skutok, ktorý mu kladený za vinu, spáchal, bez ďalšieho neznamená, že neboli splnené zákonné podmienky pre vznesenie obvinenia proti nemu.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu (proti výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá) a žalovanej (proti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené) rozsudkom z 28. júna 2011 sp.zn. 7Co/191/2010 rozsudok súdu prvého stupňa „v časti priznanej náhrady majetkovej ujmy vo výške 553,47 €“ (náhrada trov právneho zastupovania v trestnom konaní; poznámka dovolacieho súdu) a „v zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady majetkovej ujmy vo výške 11 099,78 €“ (náhrada za stratu na zárobku; poznámka dovolacieho súdu) potvrdil. V časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 53 110,27 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu aj trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 4 910,30 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za vznik nemajetkovej ujmy. Podľa odvolacieho súdu oslobodenie žalobcu spod obžaloby je dôkazom toho, že neboli preukázané skutočnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania. V trestnom rozsudku sa konštatuje, že žalobca sa nedopustil trestnej činnosti kladenej mu za vinu. Zo strany žalovanej preto išlo o neoprávnený zásah do práv žalobcu. Námietku žalovanej spočívajúcej v tom že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s trestným poriadkom, a preto ho nemožno považovať za nezákonné, odvolací súd považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti uviedol, že na prípady, kedy bolo trestné stíhanie zastavené alebo obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, sa vzťahuje právo dotknutej osoby na náhradu škody (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/ 2003 Z.z.). Poukázal na rozhodnutia sp.zn. 1 Cz 41/1990, 4 M Cdo 15/2009, 1 Cdo 53/1993. Tiež uviedol, že žalobca splnil aj podmienku vyplývajúcu z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď podal sťažnosť proti nezákonnému uzneseniu. Pri určení výšky náhrady vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom prihliadol na to, že žalobca takmer počas celého profesionálneho života pracoval v policajnom zbore (vrátane vedúcej funkcie), ako aj na to, že nebyť trestného stíhania nedošlo by

ku skončeniu jeho služobného pomeru. Vykonaným dokazovaním mal za zistené, že trestné stíhanie malo dosah na celú rodinu žalobcu, jeho súkromný život a malo vplyv aj na jeho spoločenské uplatnenie. Zohľadnil tiež okolnosti, za ktorých došlo k ujme a aj jej celkovú závažnosť. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal naostatok na dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, s ktorými sa v plnej miere stotožnil. Rovnako sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že v dôsledku trestného stíhania sa nemohol zamestnať. Aj podľa odvolacieho súdu iné nároky žalobcu neboli odôvodnené, lebo služobný pomer sa skončil na základe jeho žiadosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), rozhodujúci o dovolaní žalovanej, uznesením z 12. decembra 2012 sp.zn. 7 Cdo 145/2011 zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej (žalobe vyhovujúcej) časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že námietka žalovanej týkajúca sa právneho základu veci nie je síce opodstatnená, akceptoval ale jej výhradu, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil rozsah ním priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Uviedol, že odvolací súd „primeranosť“ náhrady ničím neodôvodnil a nevykonal žiadne porovnanie konkrétneho prípadu so zákonnými kritériami uvedenými v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 541/2004 Z.z.

Odvolací súd potom rozsudkom zo 14. mája 2013 sp.zn. 14Co/85/2013 znova rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 53 110,27 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi, jeho zástupcovi, náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v sume 6 183,50 €. V odôvodnení svojho rozsudku, aj s poukázaním na závery uznesenia dovolacieho súdu, ustálil, že boli nesporne splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu. K tomu, okrem iného, uviedol, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby je dôkazom, že neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť jeho trestného stíhania. Z toho podľa odvolacieho súdu potom vyplýva, že v konečnom dôsledku bolo vznesenie obvinenia voči žalobcovi rozhodnutím vydaným v rozpore s objektívnym právom, teda nezákonným. V ďalších častiach odôvodnenia rozsudku odvolací súd podrobne uviedol, z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobca má právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a akými hľadiskami sa riadil pri určení jej rozsahu. K tomu uviedol: „Výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou. Pri rozhodovaní v predmetnej veci ju

posúdil podľa hľadísk, toho času už zakotvených v ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. tak, ako je to vyššie uvedené. S poukazom na ne odvolací súd dospel k záveru, že uplatnená výška náhrady nemajetkovej ujmy je primeraná ujme žalobcu spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o primeranosť priznanej náhrady, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť súdov v porovnateľných veciach (napr. 6 Cdo 185/2011, na OS Topoľčany 6C/164/2008), ale aj vo veciach ochrany osobnosti, kde sú často priznávané žalobcom náhrady nemajetkovej ujmy v podstatne vyšších sumách (napr. niektorým politikom, ako aj predsedovi NS SR), hoci zásahy do ich osobnostných práv nemajú zďaleka také dôsledky, aké malo nezákonné trestné stíhanie žalobcu.“

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá, alebo ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Tvrdí, že v napadnutej právnej veci nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov vzniku jej zodpovednosti za škodu, resp. nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Nesúhlasí s výkladom, podľa ktorého oslobodenie spod obžaloby má v každom prípade rovnaké účinky ako zrušenie rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia) pre jeho nezákonnosť v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa žalovanej takýto záver nie je konformný s uvedeným zákonom a v konečnom dôsledku by to znamenalo, že každý obvinený, ktorý nebol právoplatne uznaný za vinného (bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené) má automaticky nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním. Ak orgány činné v trestnom konaní v priebehu trestného stíhania obvineného postupujú v medziach zákona, nie je možné takýto zásah považovať za nesprávny úradný postup a uznesenie o vznesení obvinenia označiť za nezákonné pre účely náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V takomto prípade ide o situáciu, keď nad záujmami fyzickej osoby, do ktorej osobnostných vzťahov je vedením trestného stíhania zasahované, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší verejný záujem spočívajúci v tom, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia spravodlivo potrestaní. Samotná skutočnosť, že obžalovaný bol rozsudkom súdu oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že skutok, pre ktorý je stíhaný, sa stal, bez ďalšieho neznamena, že vôbec neboli dané podmienky pre vznesenie obvinenia proti obvinenému, resp. pre podanie obžaloby na príslušný súd. Žalobca preto dochádza k záveru, že v takýchto prípadoch je nutné posúdiť prípadnú „nezákonnosť“ uznesenia o vznesení

obvinenia pre účely náhrady nemajetkovej ujmy osobitne a podľa iných kritérií ako pri posúdení nároku na náhradu majetkovej ujmy (trov trestného konania), tak ako to v tomto prípade správne vo svojom rozsudku odôvodnil prvostupňový súd. Žalovaná v dovolaní oponuje aj záveru odvolacieho súdu, že v dôsledku trestného konania bola žalobcovi spôsobená nemajetková ujma, resp. tvrdí, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje závery týkajúce sa rozsahu náhrady tejto ujmy. Odvolací súd vyvodil zásah do práv žalobcu iba z výpovedí samotného žalobcu a jeho rodiny bez toho, že by z objektívneho hľadiska posúdil, aký dopad malo vedenie trestného stíhania na jeho život. Poukázal na novelu zákona č. 514/2003 Z.z. vykonanú zákonom č. 412/2012 Z.z. účinným od 1. januára 2013, ktorým bola stanovená maximálna výška náhrady nemajetkovej ujmy priznávanej podľa § 17ods. 2 novelizovaného zákona a dôvodovú správu k tejto novele. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške uvedenej v rozsudku je tak neopodstatnená, dostatočne neodôvodnená a v rozpore s vykonaným dokazovaním a objektívnym právom. Žalovaná naostatok spochybňuje záver odvolacieho súdu o príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím (uznesením o vznesení obvinenia žalobcovi) a vznikom nemajetkovej ujmy na jeho právach.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť, pretože v ňom uvádzané dôvody sú neopodstatnené a konanie súdov nemá vady, pre ktoré by bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Okrem iného poukázal na to, že sa s námietkami žalovanej týkajúcimi sa predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej dovolací súd už vypořiadal v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu.

Dovolací súd, po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ

tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Dovolací súd súc povinný podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dospel pritom k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté jednou z takýchto väd, konkrétne vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom).

Právo na spravodlivý súdny proces je základným právom účastníka súdneho konania a je garantované tak Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 a nasl.), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), ako i zákonmi Slovenskej republiky. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) i Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález z 12. mája 2004, sp.zn. I. ÚS 226/2003, z 27. júla 2011, sp.zn. III. ÚS 198/2011) sa za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považuje i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom – vid' napr. § 157 ods. 4 O.s.p.) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu

v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom (čo zakladá vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

Pravda, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odvolací súd teda musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí. V jeho odôvodnení sa odvolací súd dôsledne nevyrovnal s argumentáciou žalovanej, ktorá argumentácia vzhľadom na jej význam vyžadovala špecifickú odpoveď, ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie o veci samej.

Zástupca žalovanej na ostatnom pojednávaní odvolacieho súdu 14. mája 2013 zdôraznil, že pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné vychádzať zo zásady primeranosti, „ktorá už je v súčasnosti zakotvená do platnej právnej úpravy.“

V čase rozhodovania odvolacieho súdu (14. máj 2013) bol už skutočne účinný zákon č. 412/2012 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov, ktorý v bode 10. nahradil dovtedajšie znenie ustanovenia § 17 ods. 4 novým ustanovením, podľa ktorého: „Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.“ V poznámke pod čiarou ^{8a)} je uvedené, že týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z., ktorý rozsah odškodnenia upravuje vo svojich ustanoveniach § 5 až 7. Podľa § 6 tohto osobitného zákona celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

Odvolačný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyrovnal s otázkou možnosti, či nemožnosť aplikácie novej právnej úpravy rozsahu odškodnenia nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá otázka mohla mať zásadný význam pre rozhodnutie o veci samej. Pre nedostatok riešenia uvedenej právnej otázky odvolacím súdom nemohol túto otázku riešiť ani dovolací súd.

Keďže konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu má vyššie uvedenú vadu, jej zistenie muselo dovolací súd bez ďalšieho viesť k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu a vráteniu veci na ďalšie konanie podľa § 243b ods. 2 O.s.p.

Pre ďalšie konanie, na ktoré sa vec vracia, dovolací súd k ďalším dovolacím dôvodom žalovanej namietajúcim nedostatok podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu na právach žalobcu poznamenáva, že zotrváva na svojich záveroch uvedených v uznesení z 12. decembra 2012 sp.zn. 7Cdo/145/2011, že dovolacie námietky žalovanej, týkajúce sa právneho základu veci, nemožno považovať za opodstatnené. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca bol v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený, už odvolací súd sa správne vyrovnal so spomínanou námietkou, keď poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991 a iné). Takéto právo nemá len ten, kto si vznesenie obvinenia zaviniť sám a kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok (sťažnosť), ktorý bol zamietnutý. Rovnako nemožno akceptovať názor žalovanej,

podľa ktorého treba rozlišovať nezákonnosť uznesenia pre účely náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy. Koncepcia a zmysel všetkých ustanovení určitého zákona musia byť totiž rovnaké a nemožno ich rozdeľovať podľa povahy uplatneného nároku; tiež v aplikačnej praxi by takéto delenie spôsobovalo značné ťažkosti. K týmto dôvodom uvedeným v uznesení z 12. decembra 2012 sp.zn. 7Cdo/145/2011 dovolací súd dodáva, že rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie začína, je podľa ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2012 sp.zn. 4 Cdo 54/2011 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ročník 2013, pod por. č. 37, a v jeho odôvodnení uvádzané ďalšie rozhodnutia) potrebné považovať za nezákonné, ak v konečnom dôsledku nevedie k právoplatnému odsúdeniu trestne stíhanej osoby.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. novembra 2014

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová